

[Stetter.]

fornemmelse af, at EF giver østlandene og ikke mindst Sovjet en økonomisk og en politisk fordel, fordi vi ikke har udarbejdet regler for en fælles optræden. Sovjet har stadig ikke anerkendt De europæiske Fællesskaber, og dette er i sig selv en spore til at være aktiv og snarest nå frem til at træffe de nødvendige beslutninger. Under de nuværende politiske, økonomiske og militære omstændigheder kan det være afgørende at nå frem til en fælles politik.

Jeg savner endvidere forslag til en fælles EF-indsats mod arbejdsløsheden. Tindemans udvikler meget omhyggeligt, hvordan vi mest hensigtsmæssigt kommer i gang med debatten om den fælles økonomiske og monetære politik. Vi er enige med Tindemans i, at det er en central opgave, og at en økonomisk og monetær union er forudsætningen for fælles bidrag i kampen mod ledigheden. Måske havde det været muligt at opnå større fremskridt frem mod målet på grundlag af en debat om mere konkrete forslag under afsnittene vedrørende industri, landbrug, energi og forskning.

Når jeg fremhæver det ønskelige i fælles foranstaltninger mod arbejdsløsheden, skyldes det ikke mindst, at vore egne hjemlige erfaringer viser, at en isoleret indsats i et enkelt medlemsland for at stimulere forbrug og investeringer så åbenbart ikke kan krones med held.

Visse EF-modstandere påstår, at Tindemans foreslår en fælles Europahær, men det gør han netop ikke. Han fremhæver på den ene side, at sikkerheden ikke kan lades ude af betragtning i den europæiske union, og at denne ikke vil blive fuldkommen, så længe den ikke har en fælles forsvarspolitik. På den anden side konstaterer han, at det i den nærmeste fremtid ikke vil være muligt at klarlægge de generelle retningslinjer, uden hvilke en fælles forsvarspolitik ikke er mulig. Han nævner på intet tidspunkt en Europahær. Han taler om regelmæssige drøftelser vedrørende vore særlige forsvarsproblemer, om samarbejde om våbenproduktion og om at overveje at oprette et europæisk våbenagentur. Disse synspunkter har intet med en fælles hær at gøre. I øvrigt deltager de otte medlemslande som bekendt allerede i et forsvarssamarbejde inden for NATO. Det er

vi konservative tilfredse med, og dette samarbejde værdsætter Tindemans.

På baggrund af forsvarschefens oplysninger om Warszawa-pagstens overlegenhed med hensyn til materiel og styrker er der al mulig grund til at tage Tindemans' forsvarspolitiske forslag op til en positiv behandling. Vi er med andre ord uenige med hr. Maigaard.

Rapporten har nogle synspunkter om en totrinsløsning, hvorefter det ikke er absolut nødvendigt, at alle etaper af besluttede aktioner og fremskridt skal gennemløbes samtidig af alle medlemslande. Denne metode kan forekomme praktisk og hensigtsmæssig, men der er en risiko for, at en gennemførelse heraf vil vanskeliggøre og måske umuliggøre en fælles optræden udadtil, og det vil kunne retfærdiggøre ønsker om enegang på andre EF-politiske områder. Vi vil derfor ikke på forhånd anbefale dette generelle forslag, som meget let kan komme i konflikt med gældende fællesbestemmelser, og som automatisk deler medlemslandene op i flere grupper. Vi vil imidlertid heller ikke på forhånd afvise, at totrinsløsningen med fordel kan anvendes på konkrete enkeltområder. Vi vil anbefale, at man tager stilling fra sag til sag.

Som sidste punkt vil jeg kommentere Tindemans' bemærkninger om beslutningsprocessen i Fællesskaberne. I kapitel II siger han, at mindretallets synspunkter i rådet må tilpasses flertallets efter en debat. I kapitel V gentager han denne mening, samtidig med at han erklærer, at en hurtig beslutningsproces navnlig kræver styrkelse af mekanismen med flertalsafgørelser.

Jeg kan kun opfatte dette som en tilside-sættelse af Luxembourgforligets vetoret. Denne ret må efter vor opfattelse ikke misbruges til blot at kaste sand i maskineriet, men vi fastholder, at den skal opretholdes til brug i spørgsmål, der er vitale for medlemslandene. Indførelse af flertalsafgørelser kan virke besnærende, men vi mener, at det vil vise sig at give mere besvær end lettelse. Der skal ske en omfattende harmonisering og udvikles en høj grad af solidaritet mellem medlemslandene, før vi kan overveje at afskaffe forhandlingsløsningerne.

Der skal ikke herske den mindste tvivl om, at det konservative folkeparti kun ser én overlevelsesmulighed for de vestlige